

Raimon

À

M'hauria agradat moltíssim ser a l'últim concert del Raimon, però vaig badar com un carallot i quan em vaig despertar ja estava tot venut. Em va quedar el consol de veure'l per TV3 gairebé en directe, de manera que quan va començar la transmissió tot just es devia haver acabat i el públic que va ser-hi per viure-ho de ple potser encara no havia buidat del tot el Palau. Veure aquell últim concert per la tele no era el mateix que ser-hi, però et creava la sensació d'haver participat del seu comiat i de complir amb un deure íntim d'acompanyar el Raimon en el moment culminant de la seva carrera. I amb una diferència: jo estic convençut que si molts dels que ens vam quedar sense entrada haguéssim sigut al Palau ens hauríem mostrat més expansius que la majoria dels que hi van anar. Perquè no crec que ni els aplaudiments ni les mostres d'estimació cap al Raimon tinguessin ni una dècima més d'intensitat que les que s'haurien produït en qualsevol concert seu sense el valor extraordinari d'un comiat. Semblava que molts esperaven que algú digués «posem-nos drets» per tal d'aixecar el cul de la cadira. No hi va haver flors, ni un tap de gent a peu d'escenari ni una mà estesa buscant la seva. Tot va ser tan contingut com si en lloc del seu últim concert el fessin doctor honoris causa. Però era el seu últim "Al vent" en directe i des de casa ho vaig viure així, amb tota l'emoció del moment.

Es va acomiadar el Llach, ara ho ha fet el Raimon i tard o d'hora ho aniran fent els grans noms del segle d'or de la nostra cançó. Però això no és el més trist, el més trist és que no hi ha recanvis. Mai no hi havia hagut tanta gent cantant en català com ara, però cap dels cantants o grups que han sortit en els últims vint anys no tenen una obra tan sòlida ni tan perenne com la que ens deixen els que se'n van. Ni tan sols els que volen ser graciosos no tenen ni de lluny l'humor agut de La Trinca ni la tendresa del Pere Tapias. En aquest sentit, els de les generacions coetànies dels grans de la cançó ens podem sentir immensament afortunats. Plega el Raimon i ens hem quedat sense d'altres, però la seva obra ja és part del nostre bagatge per sempre.